

Zij troosten niet mee, laten hem gerust, paffen vreedzaam aan hun sigaar, maar Bernard voelt zich alleen. Met zijn God, met zijn geweten.

Het staat gelukkiglijk in geen enkel dagblad, maar te Mechelen weet men alles. De vicaris generaal, voor kort nog zoo minzaam, zet een ernstig gezicht. Natuurlijk worden de uitstekende bedoelingen van Bernard niet betwijfeld. Zelfs meer: het zijn de ijverigste priesters die het eerst worden beproefd. Wie niet aan de straat timmert . . . hetgeen echter niet wegneemt dat de voorzichtigheid een der hoofddeugden van den priester blijft. Verstomd hoort Bernard hem over Irreke, Dolly en nog drie andere bezoeksters spreken. De wijze waarop hij zegt dat dit alles in zijn oogen volkomen onschuldig is, bevat toch een uitnoodiging hem dat even uit te leggen. Hij hoort die verklaring niet zeer aandachtig aan, lijkt het, alsof hij vooraf al overtuigd was. Bernard zegt dat hij in het college en zoo mogelijk nog meer in het atheneum eerst en voor alles priester is. Hij beschouwt zijn taak niet geëindigd na de klas, maar tracht ze er buiten voort te zetten. Hij spreekt over het verlaten Irreke, zijn vriend en diens toekomende. Het grootste geluk van zijn priesterleven zou zijn deze drie te helpen terugvinden wat zij, och men kan hier niet te veel over schuld spreken, verloren hebben. De vicaris-generaal klaart altijd meer op. Bij nog eens een zoete aanmaning tot voorzichtigheid glimlacht hij al zooals vroeger, vraagt zelfs of Bernard zich goed voelt, daar hij volgens hem wat bleek ziet en ja de vicaris generaal vertelt zelfs dat hij aan galsteenen leed en moest geopereerd worden en daar komt, tiens, den dag zelf dat gij hier waart, beste vriend, de oude pastoor van Veltzele en geeft hem een adres van een apotheker. De vicaris generaal schrijft naar dien apotheker en krijgt het genoemde fleschje, vooral terpentijn. Terpentijn en ik weet niet wat nog allemaal. En sindsdien niets meer gevoeld. Ja, zoo heeft ieder zijn kruisje, beste vriend, daar zijn we God zij dank weeral van af.

XIV

Van af de zesde maand moet men zich om de drie weken door den gestichtsdokter laten onderzoeken. Men verneemt dan dat alles nog goed is en hoe men nogal nauwkeurig den dag kan bepalen. De dag breekt aan zooals de andere, men begeeft zich naar het gesticht.

Het begint 's avonds met pijn en het zal met pijn eindigen. Reeds bij de eerste, komt men verschrikt overeind en grijpt naar de bel; maar als de zuster hoort dat het nog maar begonnen is, glimlacht zij een heel klein beetje minachtend over uw kleinzeerigheid en trekt zich zonder een woord terug. Dan komen de andere pijnen, maar de tijd volgt niet, hij staat stil, het blijft altijd maar nacht. Soms gilt men, omdat iets zoo gruwzaams door geen mensch ter wereld kan verdragen worden, maar dan komt de zuster waarschuwen dat de andere moedertjes moeten rusten. Een beetje aan de andere denken dus en